

บทที่ 3

ข้อมูลพื้นฐานของหมู่เกาะพีพี

3.1 ลักษณะทางสิ่งแวดล้อมของหมู่เกาะพีพี

หมู่เกาะพีพีเป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ อยู่ทางตอนใต้ของจังหวัดกระบี่ประมาณ 45 กม. และทางตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดภูเก็ตประมาณ 48 กม. และกำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี เมื่อพ.ศ.2526 พื้นที่โดยส่วนใหญ่ของหมู่เกาะเป็นภูเขาหินปูนสูงชัน บางส่วนเป็นพื้นที่ราบและมีหาดทรายที่สวยงาม เนื้อที่รวม 11.2 ตร.กม. หมู่เกาะพีพีประกอบไปด้วยเกาะ 6 เกาะ ได้แก่ เกาะพีพีคอง เกาะพีพีเล เกาะบิ๊ะนอก เกาะบิ๊ะใน เกาะไผ่ และเกาะยูง หาดที่สำคัญต่อการท่องเที่ยวของหมู่เกาะพีพี ได้แก่ เกาะไผ่มีหาดที่สวยงามและมีศักยภาพทางการท่องเที่ยวสูง เกาะยูงมีหาดด้านทิศตะวันออก เกาะพีพีคองมีหาดที่สำคัญคือ หาดขาวเล(หาดแหลมตง) หาดโลบาเกา หาดต้นไทร หาดโลคาถัม และหาดโลลานา ทุกหาดล้วนมีศักยภาพในการท่องเที่ยวสูง และเกาะพีพีเลมีหาด 2 บริเวณคือ หาดอ่าวปีละ และหาดอ่าวมาลา มีคุณภาพปานกลาง

สภาพภูมิอากาศแบ่งออกเป็น 2 ฤดู ได้แก่ฤดูฝนและฤดูร้อน มีฤดูฝนยาวนานถึง 8 เดือนตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเดือนธันวาคม ช่วงฤดูร้อนมี 4 เดือนคือเดือนมกราคมถึงเดือนเมษายน อุณหภูมิโดยเฉลี่ยรายเดือนอยู่ระหว่าง 26.9 ถึง 29.5 องศาเซลเซียส อุณหภูมิโดยเฉลี่ยรายปี 27.8 องศาเซลเซียส สภาพของลมผันแปรไปตามสภาพฤดูกาลคือ ช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคมมีลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดผ่านทำให้ลมทะเลและลมชายฝั่งค่อนข้างแรงถึงมีพายุฝน ช่วงเดือนตุลาคมถึงเดือนธันวาคม เป็นช่วงของลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือมีความเร็วลมต่ำกว่าช่วงแรกสำหรับในช่วงฤดูร้อนเป็นช่วงที่ลมค่อนข้างสงบ สภาพอากาศโปร่งโปร่งเป็นช่วงที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยวทางทะเล สภาพฝนโดยเฉลี่ยรายปีประมาณ 2409.8 มิลลิเมตร เฉลี่ยปีหนึ่งมีฝนตกประมาณ 177.3 วัน

ทรัพยากรทางนิเวศวิทยาของหมู่เกาะพีพีประกอบไปด้วย

1) ปะการัง แนวปะการังรอบเกาะพีพีมีความสวยงามตามธรรมชาติมากเป็นที่รู้จักแพร่หลายไปทั่วโลก แนวปะการังบริเวณเกาะพีพีคอง พีพีเล เกาะยูง และเกาะไผ่ไผ่ เป็นแนวปะการังน้ำลึกปานกลาง ชนิดของปะการังมีรายงานพบกว่า 200 ชนิด สภาพของปะการังบริเวณรอบเกาะถูกทำลายไปมากทั้งที่เกิดจากธรรมชาติ และการกระทำของมนุษย์

2) ประชากรปลา

ปลาที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจได้แก่ ปลากระรัง และปลากะพง นอกจากนี้ยังมีปลาหมูสี บริเวณที่พบปลาชุกชุมทั้งชนิดและปริมาณ ได้แก่ บริเวณอ่าวคันไทร อ่าวหยงกาเล็ม บริเวณที่พบ น้อย ได้แก่ อ่าวโละลานาของเกาะพีพีดอน และอ่าวมาหยงของเกาะพีพีเล

3) ป่าไม้ ประกอบไปด้วยป่า 4 ประเภทคือ ป่าดิบ ป่าชายเลน สวนมะพร้าว(รวมทั้งชุมชน) และสวนมะพร้าวร้าง มีเนื้อที่ทั้งสิ้น 1,835 ; 96 ; 831 และ 419 ไร่ตามลำดับ สภาพป่ามีความ สมบูรณ์ปานกลาง และไม่มีปัญหาการลักลอบถูกทำลาย

4) สัตว์ป่า พบว่ามีจำนวนน้อยมาก จากการสำรวจพบสัตว์จำพวกนกเป็นจำนวนมาก สัตว์ สำคัญทางเศรษฐกิจที่พบจำนวนมากคือ นกนางแอ่นกินรัง (*Aerodramus fuciphaga*) นอกจากนี้จะมี เต่าทะเลทราย ค้างคาวขอบหูขาวเล็ก กิ้งก่าบิน เป็นต้น

ลักษณะการใช้ที่ดิน พื้นที่ที่สามารถใช้ประโยชน์จากที่ดินมีเฉพาะเกาะพีพีดอนซึ่งมีเนื้อที่ ประมาณ 5,880 ไร่ หรือ 9.408 ตร.กม.พื้นที่ทั้งหมดที่ใช้ประโยชน์เป็นพื้นที่ชุมชนและบริการท่องเที่ยว ประมาณว่ามี 549 ไร่ ประกอบด้วยบังกะโลและโรงแรมร้อยละ 43.9, ตลาดและร้านค้า ร้อย ละ 2.9, ชุมชนที่อยู่อาศัยร้อยละ 14.6 และส่วนที่ยังไม่มีสิ่งปลูกสร้างร้อยละ 38.6

เกาะพีพีดอนเป็นเกาะเดียวที่มีประชากรอาศัย แบ่งเป็น 2 ประเภทคือประชากรที่อยู่อาศัย เป็นประชากรที่ตั้งถิ่นฐานมานานรวมทั้งชาวเลมีประมาณร้อยละ 57.6 (พ.ศ.2535) มีอาชีพส่วนใหญ่ ทำสวน ทำประมง และรับจ้าง ปัจจุบันประกอบอาชีพเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมากขึ้น เช่น ขับเรือ นำเที่ยว เปิดร้านค้าสถานประกอบการ เป็นต้น ประชากรส่วนที่สองคือประชากรทำงาน เป็นประชา กรที่ประกอบธุรกิจเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยอาศัยแบบชั่วคราวปริมาณประชากรในส่วนนี้ไม่ มีการสำรวจแน่นอน

3.2 ลักษณะทางนันทนาการของหมู่เกาะพีพี

หมู่เกาะพีพีเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดกระบี่และภูเก็ตที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ ด้วยลักษณะของตัวหมู่เกาะเองอยู่แล้ว จุดท่องเที่ยวของเกาะพีพี แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

- 1) แหล่งท่องเที่ยวชายหาดเช่น หาดคันไทร หาดบ่อหิน หาดยาว เป็นต้น
- 2) อ่าว ได้แก่อ่าวนุ้ย อ่าววังหลง และอ่าวบิเละ
- 3) ปะการัง เป็นจุดสนใจเฉพาะและเด่นที่สุดของหมู่เกาะพีพี ทุกๆเกาะมีปะการังรอบ เกาะ ทั้งแบบน้ำตื้นและน้ำลึก และมีคุณภาพเสื่อมโทรมถึงสมบูรณ์
- 4) ถ้ำ ถ้ำที่จัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวมีแห่งเดียวคือถ้ำไวกิ้ง ซึ่งมีภาพเขียนสีโบราณรูปเรือ ลำเภอาายุประมาณ 400 ปี

5) จุดชมวิว ที่นิยมคือจุดชมวิวที่เกาะพีพีคอน

ส่วนตลาดการท่องเที่ยวของหมู่เกาะพีพี จากลักษณะของหมู่เกาะพีพีซึ่งอยู่ห่างจากเกาะภูเก็ตและจังหวัดกระบี่ประมาณ 40 กม.คั้งนั้นนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางจากทั้งสองจังหวัด โดยนักท่องเที่ยวที่เที่ยวจังหวัดกระบี่จะมีหมู่เกาะพีพีและอ่าวนางเป็นแหล่งท่องเที่ยวหลัก ส่วนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวจังหวัดภูเก็ตหมู่เกาะพีพีจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวเสริมทางธรรมชาติที่สามารถเดินทางได้สะดวกเมื่อเทียบกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่อยู่ฝั่งอันดามัน เช่น หมู่เกาะสิมิลัน หมู่เกาะสุรินทร์

ด้านข้อมูลนักท่องเที่ยวหมู่เกาะพีพี จากข้อมูลในช่วงสองปีที่ผ่านมาคือปี พ.ศ.2540 ถึงปี 2541 นักท่องเที่ยวโดยส่วนมากยังคงเป็นนักท่องเที่ยวต่างประเทศเหมือนข้อมูลที่ได้จากปีก่อนๆ การขยายตัวของจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นไม่มากนัก(ประมาณ 26 %) ซึ่งเป็นช่วงที่ประเทศไทยประสบปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนแขกที่เข้าพักที่เกาะพีพีช่วงปี พ.ศ.2541 ถึง พ.ศ.2542

ปี	2541			2542		
	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม
มกราคม	951	11,909	12,860	974	15,637	16,611
กุมภาพันธ์	1,015	10,352	11,367	1,123	13,822	14,947
มีนาคม	2,014	8,754	10,768	1,950	11,822	13,772
เมษายน	3,638	6,755	10,393	1,237	11,158	12,395
พฤษภาคม	1,518	4,166	5,684	1,898	9,046	10,944
มิถุนายน	724	3,191	3,915	2,055	8,377	10,432
กรกฎาคม	1,112	4,991	6,103	1,122	6,780	7,902
สิงหาคม	868	4,947	5,815	932	5,109	6,041
กันยายน	1,604	4,856	6,460	1,250	5,667	6,917
ตุลาคม	2,856	9,178	12,034	2,713	11,656	14,369
พฤศจิกายน	2,586	13,982	16,568	2,171	14,110	16,281
ธันวาคม	3,124	19,141	22,265	3,115	23,093	26,208
รวม	22,010	102,222	124,232	20,540	136,277	156,817

ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย,2541

สำหรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าเกาะพีพี ไม่มีแหล่งข้อมูลตรวจนับได้ อาศัยการพยากรณ์ของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย(2535)ประมาณการไว้ดังตาราง 3.2

ตาราง 3.2 การพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวของเกาะพีพี พ.ศ. 2535 - 2550

พ.ศ.	นักท่องเที่ยวชาวไทย	นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ	รวม
2534	167,523	165,658	333,181
2535	186,655	189,794	378,448
2536	205,787	213,936	419,722
2537	224,925	238,068	462,992
2538	244,066	262,208	506,274
2539	263,201	286,357	549,558
2540	282,335	310,497	592,832
2541	301,478	334,654	636,131
2542	320,622	358,782	679,404
2543	339,763	382,928	722,691
2544	358,891	407,053	765,944
2545	378,020	431,191	809,211
2546	397,148	455,338	852,486
2547	416,291	479,470	895,761
2548	435,440	503,588	969,028
2549	454,425	527,710	982,135
2550	437,556	551,826	1,025,382

ที่มา : สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย ,2535

สำหรับศักยภาพและปัญหาแหล่งท่องเที่ยวของหมู่เกาะพีพีนั้น แหล่งท่องเที่ยวชายหาดของหมู่เกาะพีพีมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งบริการที่พักและพักผ่อนตากอากาศเพื่อรองรับการท่องเที่ยวแบบพักรวม แหล่งท่องเที่ยวประเภทอ่าว ถ้ำ และปะการัง เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวมากในปัจจุบัน โดยศักยภาพแล้วยังมีศักยภาพรับนักท่องเที่ยวได้แต่ต้องมีการจัดเวลาและให้มีการรักษาสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม ปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ การขาดระเบียบการพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยว มีความหนาแน่นสูงในบางบริเวณ ขาดความสวยงาม การทำลายปะการัง โดยนักท่องเที่ยว เรือหรือโดยธรรมชาติเอง

3.3 ลักษณะของแนวปะการังรอบเกาะพีพีและสถานภาพในปัจจุบัน

ลักษณะของแนวปะการังรอบๆหมู่เกาะพีพีมีแนวปะการังรอบเกาะสวยงามเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ชนิดของปะการังมีรายงานพบกว่า 200 ชนิด สภาพปะการัง บริเวณรอบเกาะพีพีนับได้ว่าถูกทำลายไปมาก ทั้งที่เกิดจากธรรมชาติและจากการกระทำของมนุษย์ จากการสำรวจระหว่างปี 2527 ถึง 2529 พบว่า ปะการังถูกทำลายไปมาก คาดว่าจะเหลืออยู่น้อยกว่า 45 % จากการสำรวจของสถาบันวิจัยชีววิทยาและประมงทะเลจังหวัดภูเก็ตซึ่งสำรวจในปี 2532 ได้แบ่งสภาพของปะการังเป็น 4 ระดับคือ 1)สภาพสมบูรณ์ดี 2)สภาพสมบูรณ์ปานกลาง 3)สภาพเสื่อมโทรม และ4)สภาพเสื่อมโทรมมาก พบว่า

เกาะพีพีตอน สภาพส่วนใหญ่สมบูรณ์ดีถึงร้อยละ 69.4 และสมบูรณ์ปานกลางร้อยละ 21.1 มีบริเวณเสื่อมโทรมมากอยู่ตรงอ่าวลานา และปลายแหลมตงทางทิศตะวันตก

เกาะพีพีเล มีความอุดมสมบูรณ์น้อยกว่าเกาะพีพีตอน มีสภาพสมบูรณ์มาก สมบูรณ์ปานกลาง และเสื่อมโทรมมาก เป็นร้อยละ 38.8, 27.6 และ 33.6 ตามลำดับ

เกาะบูง ส่วนมากมีสภาพสมบูรณ์ดีถึงร้อยละ 83.3

เกาะไผ่ มีสภาพสมบูรณ์มากถึงร้อยละ 45.8 สมบูรณ์ปานกลางร้อยละ 33.3

และผลการสำรวจของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทยในปี 2534 พบว่ามีพื้นที่ปะการังที่ได้รับความกระทบกระเทือนคิดเป็นพื้นที่ 249 ไร่ หรือร้อยละ 40.75 ของพื้นที่ทั้งหมด ในจำนวนนี้อยู่ในสภาพปานกลางร้อยละ 66.67 อยู่สภาพเสื่อมโทรมร้อยละ 4.2 และอยู่ในสภาพเสื่อมโทรมมากร้อยละ 21.69 และได้พยากรณ์พื้นที่แนวปะการังจะได้รับผลกระทบจากการท่องเที่ยวในกรณีที่การพัฒนาการท่องเที่ยวยังอยู่ในรูปแบบเดิม จะทำแนวปะการังในปี พ.ศ.2554 อยู่ในสภาพดีเหลือเพียงร้อยละ 7.20 ที่เหลือร้อยละ 92.80 อยู่ในสภาพปานกลาง เสื่อมโทรม และเสื่อมโทรมมาก

กิจกรรมของนักท่องเที่ยวบริเวณแนวปะการัง ได้แก่การนั่งเรือชมภูมิประเทศ การนั่งเรือท่องเที่ยวชมปะการัง การใช้หน้ากากดำน้ำดูปะการัง การตกปลา และการดำน้ำโดยใช้ถังออกซิเจนเพื่อชมปะการังน้ำลึก

ปัจจุบันแนวปะการังที่หมู่เกาะพีพีมีปัญหาความเสื่อมโทรม ซึ่งสภาพความเสื่อมโทรมของแนวปะการังรอบหมู่เกาะพีพี เกิดจากสาเหตุหลัก 2 ประการคือ

ประการแรก เกิดจากการทำลายโดยธรรมชาติ ได้แก่ การระบาดของปลาดาวหนาม พบมากในช่วงการสำรวจปีพ.ศ.2526-2532 การทำลายของปลาดาวหนามจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่มอย่างหนาแน่นกินปะการังส่วนนั้นแล้วก็จะเคลื่อนย้ายไปเรื่อยๆ การเกิดสภาวะอุณหภูมิของน้ำทะเลสูงขึ้นผิด

ปกติ จากการสันนิษฐานของนักวิชาการพบว่า ในปี พ.ศ. 2534 อุณหภูมิของน้ำทะเลสูงขึ้นผิดปกติ จนทำให้แนวปะการังตายเป็นบริเวณกว้างได้

ประการที่สอง เกิดจากกิจกรรมต่างๆของมนุษย์ ได้แก่

-ปัญหาที่เกิดจากการประมง ได้แก่การระเบิดปลาบริเวณชายฝั่งที่เป็นแนวหินได้นำเพื่อจับปลาขนาดใหญ่ มีผลต่อการทำลายปะการังอ่อนและกัลปังหา อีกประการหนึ่งคือการระเบิดปลาในแนวปะการัง แต่ก็พบเป็นจำนวนน้อย

-ปัญหาที่เกิดจากการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญเพราะปริมาณการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมาจากพฤติกรรมดังนี้ การทิ้งสมอลงในแนวปะการัง การเหยียบย่ำหรือถูกเตะถีบโดยคีนกบ การขาดความระมัดระวังของนักท่องเที่ยว การเกิดคราบน้ำมันจากเรือท่องเที่ยวที่เข้าไปบริเวณแนวปะการัง และการทิ้งขยะลงตามแนวปะการัง

ตามหลักการแล้วการป้องกันและอนุรักษ์ปะการังสามารถกระทำได้โดย

-การศึกษาค้นคว้าวิจัยปะการังและการแบ่งเขตแนวปะการังเพื่อใช้ประโยชน์แบบอนนงคประสงค

-การติดตั้งระบบทุ่นจอดเรือในแนวปะการังและตามแนวเขตที่จัดแบ่ง

-กำหนดบริเวณที่ทิ้งสมอเรือ

-การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวกับการตรวจสอบดูแลปะการัง

-กำจัดปลาควานนามด้วยวิธีที่เหมาะสม

-จัดตั้งหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติและจัดอัตรากำลังเจ้าหน้าที่และงบประมาณด้านต่างๆให้เพียงพอ รวมทั้งจัดให้มียานพาหนะเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัย

-การให้ข้อมูลประชาสัมพันธ์แก่นักท่องเที่ยวถึงรูปแบบการท่องเที่ยวที่ไม่ส่งผลกระทบต่อแนวปะการัง

-การใช้นโยบายทางการท่องเที่ยวเช่นการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว

ตาราง 3.3 แสดงประเภทของมูลค่าที่ได้จากปะการัง

ประเภทของมูลค่า	ประโยชน์ของปะการัง
Direct use value (extractive)	<ul style="list-style-type: none"> ● แหล่งอาหารและอื่นๆ (ด้านประมง) ● วัสดุก่อสร้าง ● ใช้ในด้านเภสัชและเคมีอุตสาหกรรมอื่นๆ
Direct use value (non-extractive)	<ul style="list-style-type: none"> ● การนันทนาการและการท่องเที่ยว ● ประโยชน์ทางด้านวิทยาศาสตร์และการศึกษา
Indirect use values	<ul style="list-style-type: none"> ● ประโยชน์ต่อทางชีววิทยา ● ป้องกันชายฝั่ง
Non use value	<ul style="list-style-type: none"> ● แหล่งพันธุกรรม ● ประโยชน์ในอนาคตทั้งที่ทราบแล้วและยังไม่ทราบ

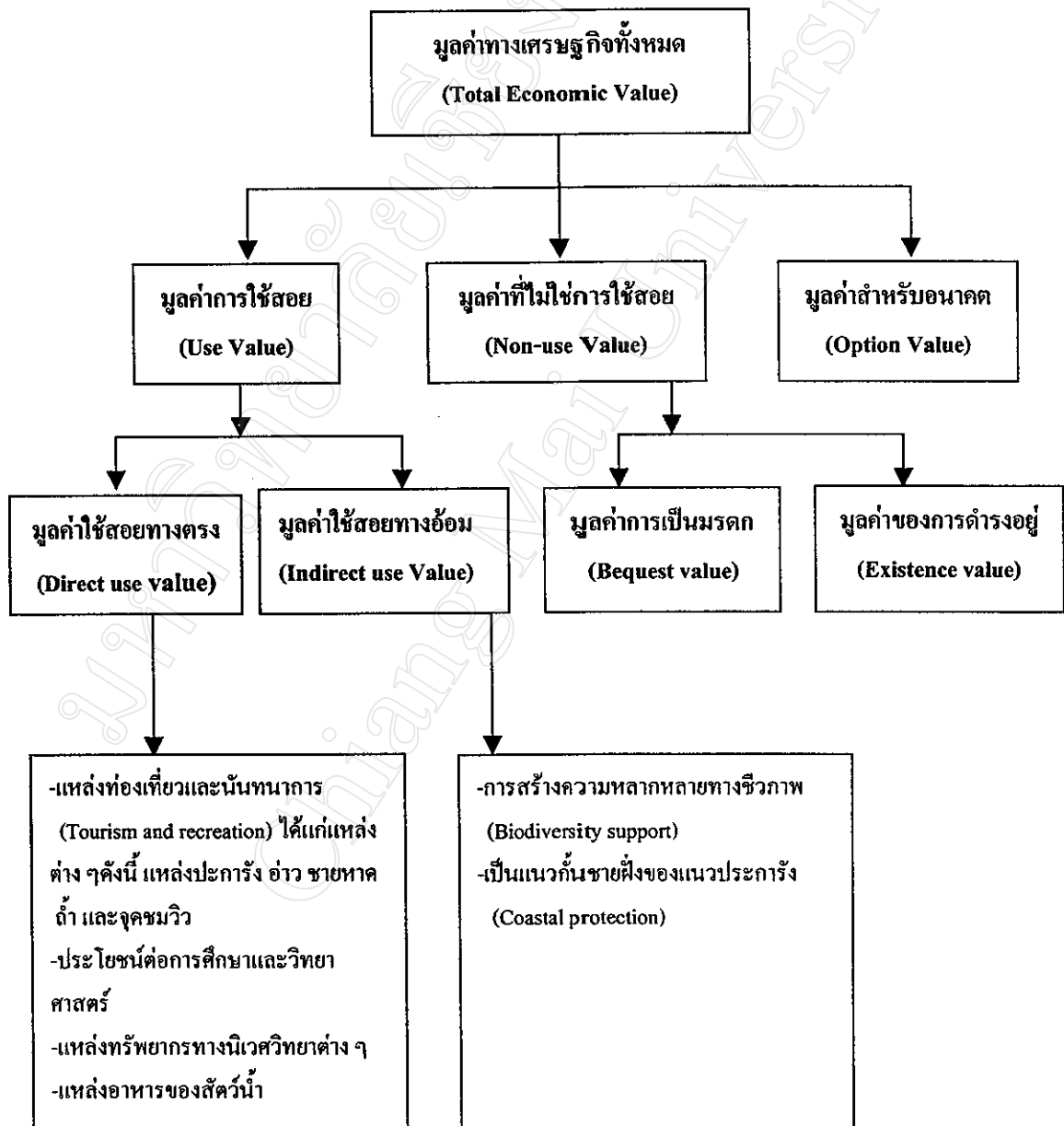
ที่มา : Spurgeon (1992) อ้างใน Cesar (1996)

3.4 สรุปสาระสำคัญ

มูลค่าทางเศรษฐกิจของหมู่เกาะพีพีและแนวปะการังที่มีลักษณะเด่นมากที่สุดคือมูลค่าการใช้สอยทางตรง (Direct use) ในเชิงนันทนาการ เนื่องจากหมู่เกาะพีพีซึ่งมีลักษณะเด่นทางที่ตั้งและทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามแปลกตาจึงดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ปริมาณของนักท่องเที่ยวจึงมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี หมู่เกาะพีพีจึงเป็นทรัพยากรของประเทศที่ควรอนุรักษ์และหวงแหนเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามแหล่งท่องเที่ยวที่มีปริมาณจำนวนนักท่องเที่ยวมากนั้นย่อมมีความอ่อนไหวต่อความเสื่อมโทรมของทรัพยากรของสิ่งแวดล้อมได้ง่าย จึงจำเป็นต้องมีการวางแผนและการจัดการที่ดีพอ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทยมีมุมมองต่อวิธีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหมู่เกาะพีพีต่อการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยเฉพาะแนวปะการัง ว่าถ้ามองในด้านเศรษฐศาสตร์สาเหตุที่เกิดผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะพีพีต่อแหล่งปะการัง เนื่องจากแหล่งปะการังเป็นทรัพยากรที่กลไกราคา ไม่สามารถเข้าไปจัดการโดยการตั้งราคาการใช้ค่าความเสียหาย (Damage cost) จากการท่องเที่ยวต่อแหล่งปะการัง ใช้หลักการทำงานของกลไกราคา คือความยินดีที่จะจ่ายของนักท่องเที่ยวในกรณีรักษาแหล่งปะการังไว้ ซึ่งเท่ากับค่าใช้จ่ายในการเดินทางเข้าไปชมปะการัง มูลค่าต่อหน่วยของแหล่ง

ปะการังจะสูงขึ้นในแต่ละปีหากไม่ถูกทำลาย เนื่องจากแนวโน้มของนักท่องเที่ยวไปพักผ่อนในเกาะพีพีมากขึ้น การลงทุนเพื่ออนุรักษ์แหล่งปะการังคือการลงทุนระดับต่างๆที่ยอมให้พื้นที่ปะการังถูกระทบกระเทือนซึ่งต้นทุนในการควบคุมแหล่งปะการังจึงแปรผันไปตามพื้นที่ปะการัง

ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาการศึกษามูลค่าทางเศรษฐกิจของหมู่เกาะพีพีและแนวปะการัง จะสามารถนำไปใช้ในการกำหนดนโยบายและการวางแผนด้านสิ่งแวดล้อมของหมู่เกาะได้

รูปที่ 3.2 แสดงประเภทของมูลค่าทางเศรษฐกิจของหมู่เกาะพีพี